

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 82.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366549280/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

mig hin forunderlige Lidenskab at kjende i hele sin Frygtelighed og haabløse Smerte.»

«Hvad siger De – udbrød Maria, og hendes blege Kinder oplevedes, hendes Blik hævede sig som forklaret og saligt – saaledes udmaler De selv en ulykkelig Tildragelse, og forvandler det til en frygtelig Brøde, som deres sanovitighedsfulde Sjæl ingen Deel har!»

«Søg ikke at undskyldte, hvad jeg aldrig vil kunne tilgive mig selv – vedblev han. – At staae brødefri for deres Øine, kan og vil jeg nu ikke, og at De skulde kunne dele den Følelse, som har gjort mig det til en uimodstaaelig Trang at aabenbare mig for Dem, det er en Lyksalighed, som jeg aldrig tør haabe. Deres Medlidenhed er det Høieste, hvad mit ulykkelige Hjerte nu attraaer, og kan jeg forlade Dem med det Haab, at der dog er een Sjæl i Verden, som vil bede medynksfuld for mig i min Dødsstand, saa har jeg intet Mere at fordrø af denne Verdens Lyksalighed og Glæde.»

Indertig rørt greb Maria hans Haand og saae paa ham med et kjærligt, taarefyldt Blik. «Lad disse Taarer sige dem, hvad jeg nu ikke har Ord til» – sagde hun, og han sank, som overvældet af Salighed, til hendes Fod, og gjentog den meest glødende og heftige Kjærlighedstilsaetelse.

Da erindrede Maria sig Søsterens høitidelige Advarsel, kun i tre Dage at opsætte sit Svar. Eriendingen om hendes Moders sidste Ord foer ogsaa varslende igjennem hendes Sjæl.

«De har overrasket mig Hr. Hind – sagde hun ængstelig – forlad mig i dette Øieblik, om tre Dage skal jeg sige Dem min Beslutning.»

«Hvorledes – foer Hr. Hind op og biegnede – det var ikke Maria, som talde, det var en fremmed, fjendtlig Stemme, som lød igjennem deres Læber; den klang mig som en Dødningsrøst, der forkyndte mig min Undergang, om tre Dage maa De være min, eller aldrig.»

«De er mig uforklarlig – sagde Maria – og denne besynderlige Lil forfærder mig. Troer De, at hvad jeg nu føler for Dem ikke engang vil have tre Dages Varighed, hvorledes skulde disse Følelser da kunne skjænke Dem et heelt Livs Lyksalighed? Hvad jeg ikke endnu har udtalt, det veed De nu jo dog; hvor kan nogle Dages Opsættelse da være Dem saa vigtig? Især naar jeg siger Dem, at det ikke er for min Skyld, thi med mig selv er jeg enig og bestemt; men Familieforhold tvinge mig –»

«Til at dræbe mig – afbrød hende den sølsomme Beiler – inden tre

Dage maa De være min, eller aldrig; om tre Dage kommer deres Svoger tilbage, og vil af al Magt modsætte sig vor Forbindelse.»

»Hvoraf veed De det?« – spurgte Maria og studsede.

»Jeg veed det saa vist, som det allerede var skeet; han er i dette Øieblik i Helsingborg, hvor vigtige Forretninger opholde ham. Deres Søster har skrevet ham til, og af Svaret, som jeg har læst, før det kom i hendes Haand, har jeg erfaret hvorledes de Begge har sammensvoret sig imod os. Fjender, som jeg ikke kjender, maae have sværtet mig for deres Familie, og opfundet Beskyldninger, som de vel aldrig vil kunne gjøre gjeldende for Verden, men som dog ere stærke nok, til at adskille os for evig.«

»Hvilke Beskyldninger? for God i Himlens Skyld, hvad er det?«

»Hvad jeg selv i dette Øieblik har betroet Dem, mit Forhold til den Ulykkelige, hvis tidlige Død jeg angerfuld begræder, og paa en Maade kan tilregne mig, som en smertelig men ufrivillig Brøde – Denne ulyksalige Skygge i mit Liv, som jeg aldrig selv fuldkommen kan tilgive mig, og som kun deres Kjærlighed kan oplyse og mildne – see, den bruger en fjendtlig Dæmon til at iføre mig en Huustyrans Skakkelse. Man vil male Træk i mit Aasyn, hvorfor De skulde hæve tilbage og afskye mig – man vil virkelig tillægge mig den Brøde, som jeg vel selv i fantastiske Øieblikke anklager mig for; men Deres kjærlighedsfulde Blik har frikjendt mig. De har seet mit Livs dunkleste Side, og ikke fundet mig uværdig til deres Deeltagelse og Kjærlighed.«

»De har altsaa eftersporet min Søsters Brevvevhng?«

»Jeg vidste, hun var min Fjende, og mit Livs sidste Haab stod paa Spil, det maa undskyld mig.«

»Derfor altsaa skulde jeg vente til min Svogers Hjenkomst; hvad min Søsters Advarsler ikke kunde hindre, skulde hans Magtsprog forbyde. – Man har besluttet at adskille os, før vi havde erklæret os for hinanden; men hvorfor? viis mig en Grund til denne afskyelige Sammensværgelse?«

»Naar De erindrer, hvo der er i Besiddelse af deres Modrenearv – naar De betænker deres Svogers forvirrede Omstændigheder ved hans sidste betydelige Søkader ... dog just disse Omstændigheder, som jeg haaber har ødelagt deres Formue, ere mig hoist kjærkomne; de maae tillige retfærdiggjøre mig for al Mistanke om lave Bihensyn